

Creștinii și vindecările miraculoase

Dumnezeu a făcut minuni și El face și astăzi minuni. El poate face lucruri pe care noi nu le putem explica cu legile naturii. Aceasta este incontestabil. Dar sunt vindecările miraculoase, despre care este vorba uneori astăzi, adevărate demonstrații ale puterii lui Dumnezeu? Trăim noi cu adevărat, că darurile de a face minuni ale timpului de început reînvie? Astfel de întrebări sunt justificate și în acest articol vrem să ne ocupăm cu ele.

Desigur noi nu ne putem da părerea la tot ce pe glob este numit „vindecare miraculoasă”. Este într-adevăr așa, că până astăzi unii oameni se fac sănătoși în chip minunat. Rămâne însă o întrebare: Cum trebuie priviți vindecătorii miraculoși din zilele noastre, care atrag pe oameni ca un magnet și prin aceasta fac reclamă, că ei eliberează pe mulți de bolile lor? Sunt „servicii divine de vindecare” – este în aceste întruniri Duhul lui Dumnezeu puternic la lucru? Sau aceasta este fanatism sau chiar inducere în eroare?

Pe baza Bibliei vrem să analizăm anumite afirmații, prin care se dorește să se dovedească că darul vindecărilor trebuie practicat și astăzi și trebuie făcut uz de el.

S-a schimbat Dumnezeu cu adevărat?

Se afirmă: „*Dacă Dumnezeu a făcut minuni în timpurile biblice, atunci El face și astăzi. Căci stă scris: «Isus Hristos este același ieri și azi și în veci»*” (Evrei 13,8).

Acest verset nu spune, că Domnul *face* totdeauna la fel, ci că El *este* același. Dumnezeu este același, dar El lucrează în diferite feluri. Astfel El a lăsat «lumea de atunci» să piară în *apă*, în timp ce «pământul de acum» va fi nimic prin *foce* (2 Petru 3,6.7). Și în veșnicie, despre care este vorba în Evrei 13, nu vor fi vindecări miraculoase, căci atunci nu vor mai fi boli.

Dacă căutăm în Biblie după minuni, devine clar: Dumnezeu nu a făcut în toate timpurile (același număr de) minuni. Primul om, care a făcut minuni prin puterea lui Dumnezeu, a fost Moise, care probabil a fost primul om care a scris lucrurile inspirate. Câteva sute de ani după aceea au făcut minuni profeții Ilie și Elisei. Despre Domnul nostru Însuși sunt relatate numeroase minuni, și tot așa și despre apostolii Săi. Se găsesc deseori minuni în cartea Exod și în cartea Numeri, în cartea Iosua și în Judecători, în prima și în a doua carte a Împăraților, în Evangheliile și în Faptele Apostolilor. În rest relatările despre minuni potrivit cu înțelepciunea lui Dumnezeu sunt rar semănate.

Este un fapt, că Dumnezeu nu totdeauna intervine în același fel în evenimentele de pe pământ. Minunile sunt și rămân ceva neobișnuit. Dacă ele ar avea loc permanent, și-ar pierde scopul și nu ar mai fi recunoscute ca minuni.

Care era situația la primii creștini?

Se spune: *La începutul creștinismului au avut loc semne și minuni. Era un timp de putere. Dacă astăzi creștinii se deschid lucrării Duhului Sfânt, atunci vor avea parte de aceleași minuni. Timpul de început al creștinismului este etalon și model pentru noi!*

Noi putem învăța multe de la primii creștini. Este bine dacă citim Faptele Apostolilor, ca să aliniem practica vieții noastre de credință la acestea. Însă din relatările din cartea Faptele Apostolilor nu se poate alcătui o doctrină. Este lipsit de luciditate, dacă de la tricourile noastre transpirate așteptăm aceleași efecte ca de la ștergarele lui Pavel, sau dacă considerăm că toți credincioșii întemnițați vor fi eliberați prin îngerii (Faptele Apostolilor 19,11.12; 12,1-7). *Comportarea* primilor creștini este indicator de direcție pentru noi, dar *arătările de putere* din timpul lor nu le putem transpune simplu la «ultimele zile» (2 Timotei 3,1). Să-Și pună Dumnezeu astăzi prin semne și minuni pecetea recunoașterii din partea Lui pe o creștinătate care este plină de imoralitate și învățături greșite?

Deseori Dumnezeu lucrează la începutul unei perioade de mântuire altfel decât la sfârșitul ei. Vedem aceasta la poporul Israel. Dumnezeu a făcut semne mari prin Moise în Egipt (compară cu Deuteronom 34,10-12) și a scos poporul Său cu braț tare din robie. În timpul călătoriei prin pustie au avut loc numeroase minuni și la cucerirea țării Canaan Dumnezeu a intervenit în mod supranatural. Odată chiar soarele și luna s-au oprit din mersul lor, pentru ca Israel să poată termina lupta sa. Aceasta nu s-a repetat, așa cum Scriptura spune categoric (Iosua 10,13.14). Mai târziu minunile au avut loc tot mai rar (dacă se face excepție de timpul activității judecătorilor și al lui Ilie și Elisei). Chiar și în timpul trezirii sub Iosia, când s-a revenit din nou la prescrierile Cuvântului lui Dumnezeu, nu a avut loc nici o minune. Când după captivitatea babiloniană unii iudei s-au reîntors în țara făgăduită, ei erau caracterizați în exterior prin slăbiciune. Zadarnic se caută demonstrații de putere ale lui Dumnezeu în cărțile Bibliei, care descriu acest timp (Ezra, Neemia, Hagai, Zaharia, Maleahi). Cu toate acestea Duhul a lucrat în mijlocul lor și Cuvântul lui Dumnezeu era între ei (Zaharia 4,6; Hagai 2,5). Despre Ioan Botezătorul, ultimul și totodată cel mai mare profet al „vechii perioade de timp”, Scriptura mărturisește că el nu a făcut nici un semn (compară cu Matei 11,11; Ioan 10,41). El a făcut drumul liber pentru Domnul Isus, care a făcut multe minuni și prin aceasta a dovedit că El era Fiul lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu face ceva nou sau dăruiește un început nou, deseori El întărește aceasta prin semne. Când Israel a traversat Iordanul și pentru prima dată a pășit în Canaan, ei s-au lovit de bastionul Ierihon. Dumnezeu a dărâmat zidurile acestei cetăți și a dat poporului Său un succes triumfal (Iosua 6). La cuceririle care au urmat, izraeliții înșiși au distrus întăriturile. Dumnezeu a arătat *la început* puterea Sa în mod deosebit, ca să încurajeze poporul Său și să demoralizeze pe dușmanii lui.

Când primii creștini au vestit Evanghelia, aceasta era ceva nou. Dumnezeu a mărturisit împreună cu ei, prin aceea că a lăsat să aibă loc minunile veacului viitor (Evrei 2,4; Evrei 6,5¹). Oricine putea recunoaște: acest nou este cu adevărat de la Dumnezeu! Confirmarea prin minuni dumnezeiești era importantă și pentru faptul că învățătura creștină a fost scrisă treptat în Noul Testament și putea fi folosită ca bază pentru evanghelizare². Noi nu găsim în Noul Testament nici o promisiune, că darurile de a face minuni vor rămâne până la revenirea lui Hristos. Dar darurile, care sunt necesare pentru desăvârșirea noastră spirituală, le avem și astăzi (Efeseni 4,12.13).

Ce este cu Marcu 16,17.18?

În Marcu 16,17.18 stă scris, că semne vor însoți pe cei care vor crede: în Numele Domnului vor scoate demoni, vor vorbi în limbi noi, vor lua șerpi în mână, vor bea ceva aducător de moarte și nu vor muri, își vor pune mâinile peste bolnavi și aceștia se vor însănătoși. Înseamnă aceasta, că astăzi fiecare care crede va face aceste semne? Ar trebui să ne gândim judicios la următoarele puncte:

- Acest loc din Scriptură nu conține nici o făgăduință, că semnele vor rămâne până la sfârșitul veacurilor (compară cu Matei 28,20).
- Imediat după versetele 17.18 se spune, că Domnul întărea predica *apostolilor* prin semne (Marcu 16,20; compară cu 2 Corinteni 12,12).
- Acest loc nu poate însemna că *toți* credincioșii au puteri de a face minuni. Căci apostolul Pavel a învățat altceva (1 Corinteni 12,10.28.29).
- Dacă semnele ar putea să aibă loc și astăzi, atunci nu este voie să se excludă luarea de șerpi în mână și băutul băuturilor aducătoare de moarte!

¹ Să se observe că în Evrei 2,4 se folosește verbul la trecut («întărea mărturia lor») și că minunile din Evrei 6,5 sunt caracteristice pentru veacurile viitoare.

² Interesant este aici așa-zisa mărturie a părinților bisericii. Johannes Chrysostomos (347-407) scrie: „La început Duhul Sfânt a dat darurile deosebite, ... căci ele erau atunci necesare pentru susținerea învățaturii creștine. Dar acum ele nu mai sunt date, deoarece învățătura creștină este așa de consolidată, că ea nu mai are nevoie de acest ajutor.”

Domnul a arătat ucenicilor Săi clar în Marcu 16, că semnele nu erau dependente de prezența Sa pe pământ. El va lucra din cer și va dăruia semne *printre* aceia care vor crede³ vestirea apostolilor. Aici nu avem nici o făgăduință, care asigură pe toți credincioșii din toate timpurile, că ei vor face aceste semne.

Ce este cu Iacov 5,14-18?

În aceste versete este sfătuit un credincios bolnav să cheme pe bătrânii adunării la sine, care apoi să se roage împreună cu el și să-l ungă cu untdelemn. Apoi se spune: «Rugăciunea credinței va vindeca pe cel bolnav» (versetul 15). Aceste versete sunt mereu citate, ca să se justifice, că vindecările miraculoase trebuie să fie astăzi de la sine înțelese. Și aici numim anumite puncte care trebuie luate în considerare:

- În Iacov 5 nu este vorba de darul harului de a vindeca, ci de rugăciunea credinței.
- Bolnavul nu se duce la un vindecător miraculos, ci el cheamă pe bătrânii adunării la sine.
- Bătrânii adunării sunt oameni, nu femei. Femeile însă joacă un rol mare în mișcările carismatice cu vindecările lor miraculoase.
- Este vorba de o boală gravă, căci bătrânii adunării *vin* la bolnav, care se pare că zace în pat.
- Este evident o boală, care rezultă dintr-o intervenție deosebită a lui Dumnezeu. Pe prim plan stă disciplinarea pentru păcat (compară cu Iov 33,15 și versetele următoare), cu toate că «dacă» din versetul 15 lasă posibile și alte cauze.
- Atât bolnavul cât și bătrânii adunării recunosc de ce Dumnezeu a trimis boala. Bolnavul este gata să recunoască vina sa. Dacă bătrânii adunării se roagă cu credință, urmează vindecarea (și bolnavul trebuie să aibă credință, dar aceasta nu este accentuat).
- Bolnavul este uns cu untdelemn, medicamentul universal din zilele acelea. Aceasta arată clar și faptul că acest loc nu interzice ajutorul medical.
- Nu se vorbește despre o vindecare miraculoasă imediată, ci că Domnul – probabil cu ajutorul medicamentelor – îl va ridica.

Gândesc că devine clar, că acest loc are puțin a face cu vindecările miraculoase din zilele noastre. Înseamnă aceasta, că Iacov 5 nu mai poate fi practicat? Nu, nu înseamnă aceasta. Dar se poate aștepta vindecare, dacă toți cei implicați recunosc de ce Dumnezeu a trimis boala, și dacă se știe că El vrea acum să ia boala. În baza rugăciunii credinței Domnul va ridica apoi pe cel bolnav.

În acest context Iacov se referă la Ilie care s-a rugat cu „succes” pentru secetă pentru mai mulți ani și pentru ploaie imediată (Iacov 5,17). Este evident, că aici este vorba de ceva neobișnuit. Și vindecarea, așa cum este ea descrisă în Iacov 5, cu siguranță nu este o chestiune zilnică – și cu atât mai puțin în zilele de decădere, în care noi trăim.

Nu sunt multe lucrări de vindecare?

Mereu se spune, că sunt mulți oameni, care au fost făcuți sănătoși de vindecătorii miraculoși. La aceasta trebuie spus, că sunt mulți, care *nu au fost* vindecați, cu toate că ei au vizitat serviciile divine de vindecare.⁴ Aceasta nu se poate justifica printr-o credință slabă, așa cum deseori se face. Malhus, care făcea parte din dușmanii Domnului, în mod evident nu avea credință, și cu toate acestea Domnul i-a vindecat urechea, pe care i-a tăiat-o Petru (Luca 20,50.51; Ioan 18,10). De gândit dă și faptul că cei

³ Într-un studiu detaliat despre minuni în istoria Bisericii se spune: „Sunt puține sau chiar lipsesc mărturiile despre prezența minunilor în primii cincizeci de ani ai Bisericii după timpul apostolilor” (B. B. Warfield, Counterfeit Miracles).

⁴ Un vindecător miraculos cunoscut își pune mâinile într-un an pe aproximativ 70.000 de oameni. Nici măcar 0,5% din aceștia nu au recunoscut că au fost vindecați.

care fac vindecări ei înșiși se îmbolnăvesc și mor din cauza bolii lor.⁵ În ceea ce privește relatările despre vindecări, vreau să prezint următoarele lucruri de care trebuie să se țină seama:

- Deseori este vorba de vindecări, care cu greu se pot dovedi (eliberarea de dureri de cap, de spate, etc.). De completarea cu mădulare (ca la Malhu) nu se vorbește.
- Nu rareori sunt vindecate boli, la care psihicul joacă un rol decisiv. Mi-a povestit o creștină, că ea a fost eliberată în chip miraculos de mania slăbirii. Dar că aceasta nu trebuie neapărat să fie legată de „darul vindecării” este evident.
- Efectul placebo nu trebuie minimalizat: se crede, că trebuie să se facă bine, dacă se merge la vindecătorul XY – și atunci se întâmplă așa ...
- În atmosfera fierbinte a ședințelor de vindecare lucrează puterea de sugestie a vindecătorului. Participanții surescitați emoțional nu mai pot sta pe picioare, sunt inundați de căldură, decad în transă – și uită durerile lor. Apoi se vorbește foarte repede de vindecare.
- Organismul nostru dispune de puteri de autovindecare. Unele presupuse vindecări miraculoase sunt numai procese de însănătoșire ale corpului.
- În medicină se cunosc vindecări spontane, care sunt inexplicabile (de exemplu la cancer). Ele au loc și la oameni care resping credința.
- De asemenea s-a dovedit, că la ședințele de vindecare s-au făcut înșelătorii. Oameni, care erau pe deplin sănătoși, stăteau în scaune cu rotile și desigur nu aveau nici o problemă ca la momentul potrivit să sară de pe scaun.

În felul acesta, după părerea mea, se pot explica cele mai multe din presupusele vindecări. Mulți au căutat – cum a făcut cunoscutul chirurg Dr. William Nolen – intens după minuni de vindecare, dar nu a găsit nici una. Stăm înaintea unui munte de închipuiri și înșelătorii.

Unii spun imediat, când aud de vindecări miraculoase, că acestea sunt lucrute de diavolul. Făcând excepție de faptul că deseori nu se pot dovedi adevărate vindecări, ar trebui să ținem seama, că Scriptura nu oferă nici un exemplu că diavolul și demonii lui au făcut vindecări. Citim că slujitorii lui satan au imitat plăgi și au făcut vrăjitorii (Exod 7,22; 8,3; Faptele Apostolilor 8,4 și versetele următoare) și că antihrist va face «semne și minuni mincinoase» și va face să cadă «foc din cer» (2 Tesaloniceni 2,9; Apocalipsa 13,13). Dar nu citim nimic despre vindecări. Când Domnul Isus a vindecat pe un orb din naștere și mulți au spus batjocoritor, că El are un demon, unii iudei au întrebant: «Cuvintele acestea nu sunt ale unuia stăpânit de demon; poate un demon să deschidă ochii orbilor?» (Ioan 10,21). Nu era întrebarea justificată? În locuri ca cele din Deuteronom 32,39 și Iov 5,18 puterea de vindecare este atribuită lui Dumnezeu. Prin aceasta într-adevăr nu se poate exclude, că diavolul poate să vindece (dacă rezultatul slujește intențiilor lui distrugătoare), dar arată totuși, că noi trebuie să fim foarte prudenți cu astfel de încercări de explicații.

Alte lucruri de care trebuie să se țină seama

Următoarele aspecte trebuie să pună alte semne de întrebare înapoia vindecărilor miraculoase din mișcarea carismatică:

- Vindecările miraculoase, prezentate în Noul Testament, au avut loc la aceia care *nu credeau* în Domnul Isus. Niciunde nu se spune categoric, că o persoană credincioasă a fost vindecată. De ce astăzi mulți credincioși așteaptă vindecări?
- Bolnavii, care s-au încredințat Domnului Isus, au fost vindecați imediat și pe deplin (Matei 4,23.24; 8,16; 9,35; 12,15; 14,14.35; Marcu 1,32-34.39; 6,55.56; Luca 4,40.41; 9,11; Ioan 6,2). Nu avea loc ceea ce se întâlnește astăzi: bolile sunt definite mai dinainte ca fiind nevindecabile, vindecările nu reușesc sau au loc în etape pe o perioadă lungă de timp. Într-

⁵ Așa a murit de cancer, de exemplu, slujitoarea vindecărilor Ruth Carter Stapleton, după ce ea a refuzat orice terapie.

adevăr, în trei cazuri Domnul nu a vindecat direct, dar în acest caz nu era vorba de procese de însănătoșire târăgănite (Marcu 8,22-26; Luca 17,11-19; Ioan 9,1-7).

- Minunile de vindecare stau astăzi pe prim plan; dar de ce nu se vorbește și despre minuni ale judecății (compară cu Faptele Apostolilor 5,5.10; 13,11)? Dacă puteri de a face minuni sunt la lucru, nu s-ar putea atunci să se oprească deodată o furtună sau o altă „minune a naturii”, care ar fi ușor de verificat?
- Domnul și apostolii nu au așezat centrul de greutate pe vindecări. Cuvântul lui Dumnezeu stătea totdeauna în punctul central; semnele confirmau *Cuvântul* (Evrei 2,4). Uneori Domnul a interzis chiar să se vorbească despre minuni (Matei 9,30; Marcu 7,36, etc.). Care vindecător al credinței ar tăcea astăzi, dacă ar avea loc o minune veritabilă? Și cât de importantă este vestirea *întregului* mesaj biblic? Nu se arată astăzi o mare lipsă de cunoaștere a gândurilor lui Dumnezeu?
- Minunile de vindecare sunt considerate deseori ca necesare, pentru ca cei necredincioși să fie făcuți atenți cu privire la Evanghelie. Dar cât de mulți au fost aceia, care au fost îngroziți prin fanatism și afirmații false? Pe lângă aceasta noi nu trebuie să supraevaluăm efectul minunilor. Faraon în Egipt a văzut multe minuni și cu toate acestea și-a împietrit inima. Și omului bogat din Locuința morților, care voia ca Lazăr înviat din morți să meargă la frații lui și să-i atenționeze, i se spune: «Dacă nu ascultă pe Moise și pe proroci, nu vor fi înduplecați nici dacă ar învia cineva dintre cei morți.» Luca 16,31). Da, nu ar face minunile din timpul nostru, ca importanța covârșitoare a Cuvântului lui Dumnezeu să fie diminuată mai puternic?
- Și religiile subpământene, ezoterice și sectele au pretenția că fac vindecări. Relatările despre vindecări nu rareori se aseamănă cu relatările slujitorilor vindecărilor creștini. Cum se explică aceasta?
- În ultimii ani trăim un val de lipsă de raționalism, de misticism și ocultism. Nu se potrivesc în acest cadru învățăturile și practicile care se adresează foarte puternic la simțăminte?

Trăim într-un timp în care nu se suportă învățătura sănătoasă și oamenii se îndreaptă spre mituri. De aceea mai mult ca oricând trebuie să ne ținem strâns de Cuvântul lui Dumnezeu și să fim treji în toate (2 Timotei 4,3.5). Dacă așa este la noi, atunci vom interpreta corect curente actuale și nu ne vom lăsa smulși de învățături străine. Totodată, dacă ne vom depărta de lucrurile greșite, vom face aceasta cu o atitudine corespunzătoare și nu ne vom așeza lipsiți de dragoste deasupra fraților noștri și a surorilor noastre de credință.

Ce este deci de făcut, dacă ne îmbolnăvim? Nu trebuie să mergem la vindecători miraculoși, care ne promet albastrul cerului. Mângâierea din cer, care „transformă” patul de boală, ne este mai plăcută (Psalm 41,4). Această mângâiere vrem s-o aducem și aceluia care sunt bolnavi. Noi *nu îi vindecăm*, dar noi *îi vizităm* (compară cu Matei 25,36).

«Căci va fi un timp când oamenii nu vor suferi învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor aduna în jur învățători după poftele lor. Și își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre basme.

Dar tu fii treaz în toate ...» (2 Timotei 4,3-5).